

Škola u virtualnom svijetu

Sve ono o čemu sam gledala u filmovima znanstvene fantastike, čitala u knjigama i maštala to mi se sada događa. Računalo je zaista postalo prozor u svijetu.

Danas smo u izolaciji i jedina veza s ostatkom svijeta je virtualna veza. Imamo virtualne učionice, svi smo tu, a nismo jedan kraj drugoga. Da mi je o tome netko pričao, teško da bih mu povjerovala. Nema više zvuka školskog zvona, sad čujemo samo „blink“ na mobitelu koji označava da je netko od učitelja poslao nekakav zadatak u virtualnu učionicu. Da mi je netko pričao prije nekoliko tjedana da će mi nedostajati prijatelji iz razreda, učitelji i zvuk školskog zvona, nema šanse da bih mu povjerovala. Ali upravo je tako, sve ovo mi nedostaje. Nekada sam samo željela tišinu jer su me uši boljele od školskog žamora, a sada, sada me uši bole od tišine. No, s druge strane u ovoj virtualnoj školi sam puno toga naučila iz informatike što će mi uvijek dobro doći. Savladala sam Power Point, danas ću naučiti pisati u Word-u. Uz sve nedostatke otuđenosti jednih od drugih izgleda da smo naučili puno drugih lekcija, naprimjer jedna od njih je i lekcija povjerenja. Kad kažem povjerenje, mislim na povjerenje između učitelja i nas učenika, a to se najbolje vidi kod pisanja ispita. Jučer smo prvi puta pisali ispit i to iz hrvatskog jezika, a to je bio pravi ispit povjerenja, ako me razumijete na što mislim. U ovom virtualnom svijetu najmoćnije oružje upravo je povjerenje, međutim moramo biti i jako oprezni s obzirom na sadržaje koje nam nudi virtualni svijet.

Bez obzira na sve dobre strane virtualne škole, ja ipak jedva čekam da se vratimo uobičajenoj nastavi da napokon uživo vidim svoje prijatelje, učitelje i čujem zvuk školskog zvona.

Vanja Kuzmić, 6.d